

A romantic couple is shown in the foreground, sitting on a wide set of stone stairs. The man, on the right, is wearing a black leather jacket and has a slight smile. The woman, on the left, is wearing a black hat and is leaning her head against his. The background features a charming Parisian street scene at dusk, with warm streetlights illuminating the stone buildings and the stairs leading up the hill.

TREN de NIT Àngels Guil

STONBERG
EDITORIAL

TREN DE NIT

Àngels Guil Bieto

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: març 2026

© Àngels Guil Bieto

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 — 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

© de la imatge de la coberta: Mónica Avilés i Marcel Peix

ISBN: 979-13-991447-6-5

DIPÒSIT LEGAL: B 4819-2026

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

*Al Manel, que sap de llibres, de magdalenes,
de paciència i d'amor.*

*No era prohibit fumar però tampoc no es permetia, així, doncs, normalment
es mig permetia. Depèn de qui fos.*

F. DOSTOIEVSKI, *L'idiota*

Los verdaderos lectores de Rayuela han sido los jóvenes.

J. CORTÁZAR

(Entrevista de J. Soler Serrano, *A fondo*, RTVE, 1977)

PRIMERA PART

PORTBOU - PARÍS

1 de setembre de 1985

Encara no havia canviat de tren i ja se'n penedia, d'aquell viatge. Sempre havia associat els trens a la idea romàntica de fugida i la seva imaginació projectava trajectes idíl·lics en compartiments de noble fustam, potser folrats de vellut decadent, i no en trens com aquest, gairebé idèntic a l'Exprés que l'havia portat fins a la frontera. Però el fet és que aquí la teníem, pujant a un altre tren de trontoll poderós, corrent i vulgar, pràctic i amb la seva olor previsible de tren contemporani.

De moment, el primer vagó, ple. Impossibile ensopegar una plaça com la que ella buscava. Havia comprovat cada espai, d'una punta a l'altra, sense localitzar més de dos seients lliures consecutius. Els seus ulls havien guaitat tots els compartiments, un darrere l'altre. Pertot, viatgers en procés d'encaixonar-se, gent concentrada a acomodar-se on sia. Gent conformada que, com a molt, deixava entremig algun punt franc, aïllat, on embotir-se. Però ni un sol compartiment que li brindés la possibilitat de fer aquell viatge nocturn mig ajaçada, tal com havia previst.

Durant el canvi de tren, havia romancejat una mica. Expressament. Era millor esperar-se que tothom estigués a lloc. D'aquesta manera triaves tu els veïns de seient. Ja n'havia tingut prou amb els ploms que havia hagut d'aguantar de Barcelona a Portbou. Però potser s'hauria d'haver afanyat més. Aquest tren anava més ple que no pas pensava. A l'estació de Portbou, la Sara s'havia limitat a seguir tota aquella gernació aplicada en el transbordament. Procurant no ac-

celerar el pas, recorrent les andanes amb la bossa en bandolera i la maleteta ben agafada, entre el xivarri, sota una llum metàl·lica i artificial de finals d'estiu. Havia pogut observar els viatgers procedents de Barcelona, amb qui acabava de compartir més de dues hores enxubada a l'Exprés, que ara es dispersaven en altres destinacions. I, aleshores, presa d'un ingenu optimisme, donava per fet un nou tren buit, o pràcticament buit, el *train de nuit* amb places lliures per donar i per vendre, totes a la seva disposició per fer la resta del trajecte ajaguda i, fins i tot, dormint plàcidament.

Durant el transbordament, certament, s'havia sentit optimista. Però ara mateix, després de resseguir tots els compartiments del primer vagó sense albirar la possibilitat ni tan sols de mig ajaçar-se, es va haver d'aturar un moment a pair el desengany. També va treure el paquet de tabac i es va posar una cigarreta a la boca. Només aquest gest, ja la va animar. De moment, se n'estaria, d'encendre-la: era l'última; s'havia acabat el paquet que duia a la bossa. No, el que faria és iniciar un recorregut esperançat al llarg del següent vagó, determinada a trobar, tant sí com no, la plaça ideal. Amb la cigarreta apagada penjada als llavis que li donava un aire despreocupat que li agradava (i que, psicològicament, necessitava), com de perdonavides del destí.

En aquell moment va recordar la necessitat d'aquell viatge, va recordar-ne el motiu. Per tant, no tenia sentit penedir-se'n, com a molt es podia reprotxar el no haver considerat l'opció de la llitera per passar la nit. Una opció que li havia ballat pel cap, potser una fracció de segon, a l'hora de comprar el bitllet, però que de seguida havia abandonat perquè, en aquell moment, tota la seva preocupació se centrava en dues qüestions de singular importància. Una, el preu desorbitat del tabac a França. L'altra, el fet que, després de vint minuts plantada a l'immens vestíbul de l'estació, fent cua davant la

taquilla, ja li començaven a fer mal les sabates de taló. Mala idea, viatjar incòmoda per coqueteria. No com la turista enorme de pell encesa que tenia al davant i que anava reposant el seu sobrepès, ara sobre una xancleta, ara sobre l'altra. Durant una llarga estona, el seu primer pla, el van ocupar aquelles xancletes de goma, les cames varicoses de l'estrangera i les horroroses bermudes florejades que duia. De tant en tant la Sara s'obligava a girar el cap per comprovar que l'estanc de l'estació seguia al seu lloc, a uns pocs metres de distància, i es repetia a si mateixa que, el primer que havia de fer, així que tingués el bitllet, era anar-se'n a comprar un cartró de tabac.

I respecte a la volàtil ocurrència d'un bitllet *wagon-lit*, finalment ni tan sols havia preguntat el preu del suplement. La Sara cedia a la lògica d'estudiant escurada i va suposar que no s'ho podria permetre. Tot i que, realment no s'ho hauria pogut permetre...? Alto, alto. Ara, en *allò*, no hi volia pensar. I, a més a més, que caram, no calia. Havia arribat a l'estació de França envaïda per una de les seves corades d'optimisme. I aquest batec concret, li prometia un viatge a París brodat, clapant plàcidament estirada. Estava segura que el tren de nit, en algun punt, li reservava tota una renglera de seients lliures. Un compartiment, per art d'encanteri, desocupat. I aquest bitllet de segona, modest que no vol dir econòmic, de sobres faria el fet.

Mentre s'esperava per travessar al següent vagó, encallada entre un grup de jovenets ronsos que arrossegaven motxilles, la Sara, tanmateix, va pensar «que trist». Havia passat l'estiu sencer treballant a *la fàbrica* i tot just podia permetre's un bitllet de segona. No tenia prou diners —si més no, diners provinents del seu esforç laboral— per plantejar-se un viatge amb certes comoditats. No, si és que a l'octubre pretenia fer front a les inacabables despeses de la universitat. Al piló de llibres que hauria de comprar. I als apunts, les fotocòpies, als abonaments de metro, als cafès i entrepans. I, és

clar, a totes les cerveses que trincaria al bar de davant de la facultat, a manera de vitamina mental. Amb aquest pensament li va venir el riure, l'havia transportada fins al calaix de la tauleta de nit de sa germana, un zelós magatzemet de blisters de multivitamínics i d'ampolletes d'extracte de cereals —suposats reforçants de la memòria dels estudiants—. Però en aquell moment, de sobte i contra la seva voluntat, el pensament li va saltar d'una tauleta de nit a l'altra: a la seva, de tauleta. No hi veu vitamines. Hi havia els pantis, els mitjons gruixuts. I al dessota, una bosseta de mà de lluentons per sortir de festa. Llavors va sentir la fiblada.

Al tren, els joves ronsos continuaven embussant l'accés al següent vagó com si fossin estaquirots sense objectius ni destinació. La Sara va decidir obrir-se pas a còpia coces. Va descarregar concretament quatre coces, dissimulades, però eficaces, a les motxilles que els ronsos tenien escampades per terra. I amb aquesta petita victòria i el bitllet de segona a la mà, prenia el determini de concentrar els sentits i trobar el compartiment perfecte i, de passada, treure's immediatament del cap la visió inquietant de la seva tauleta de nit.

Següent vagó. També abarrotat. Aquí tothom feia cara de francès pobre i s'ha de dir que els estrangers pobres semblen encara més roïns que els nostres, i també sembla que fan més pudor i tot. Així és que, amb el nas arrufat, la Sara va continuar endavant, a poc a poc, per donar temps a què tothom s'acomodés. A mig vagó, una família formada per tres obesos —pare, mare i un nen d'uns cinc o deu anys, o quinze— va sortir disparada del seu compartiment, va topar amb ella, que es va apartar educadament a un costat, i va desaparèixer en direcció contrària. Evidentment, no pagava la pena que investigués el lloc que els grossos acabaven de descartar: si no hi cabien ells tres asseguts, tampoc hi entraria ella ajaçada. Arribats

a aquell punt, potser era el moment de renunciar a la idea de fer el viatge dormint i cagar-se en els seus rampells d'optimisme màgic que l'havien emmenat a un trajecte de nit amb bitllet de segona.

Amb tot, la Sara, de moment, va perseverar. Encara va travessar un altre vagó en direcció al cap del tren. Va anar escodrint un compartiment i altre, descobrint idèntics, grisos i infeliços passatgers asseguts cara a cara. O estrangers pobres o estudiants retardats. Ella continuava descartant les poques places lliures que trobava, com si intuís que en algun lloc s'amagava un espai buit, afermada a la confiança de trobar el compartiment amb tot un reng de seients disponibles on jaure.

I no va ser fins al darrer moment, tal com acostuma a passar a la vida, quan es perden les esperances i hom està a punt de donar-se ver vençut. Era just a l'últim vagó —o més ben dit, el primer, tenint en compte el sentit de la marxa—, estranyament buit, convencionalment tranquil. Potser perquè tothom descarta els primers vagons, que són els realment perillosos en un xoc frontal. En fi, ni una ànima en tot el passadís. Immediatament va comprendre que de seguida trobaria el seu lloc. Va tirar directa fins al final, fins al cap del comboi. Es pot dir que únicament una última portella la separava del maquinista. En aquell punt, el passadís s'eixamplava a expenses del compartiment que quedava reduït a sis places, tres a banda i banda, com si fos una zona de primera encongida.

La Sara va deixar anar la maleta a terra, va desar la cigarreta que encara li penjava als llavis de nou al paquet i va arrossegar amb determinació la porta corredissa d'aquell darrer habitacle, l'última esperança.

L'ocupava un sol viatger. Però era el xilè.

TRAJECTE BARCELONA - PORTBOU

Tres hores abans

Aquella tarda, a l'estació de França, havia sentit la mateixa, idèntica, irritació davant d'aquella mà de gent riolera que anava pujant al tren, tan ben disposada a compartir espais exigus i aparentment àvida de tracte amb els desconeguts de bord. Però en aquell moment la irritació de la Sara no havia sigut pensada, es pot dir que ella no n'era del tot conscient. La gent aleshores es mostrava fresca i animada, ignorant de les incomoditats indefugibles que, al llarg del viatge, acabarien xuclant-los energies i marcant-los els semblants de gris. I, per això mateix, la Sara havia entrat en el primer compartiment que li va semblar i s'havia apoderat del primer lloc que va veure buit, sense precaucions ni prendre en consideració qui serien els altres viatgers amb qui compartiria trajecte fins a Portbou. En qualsevol cas, la seva irritació de seguida es va fer present, i a més multiplicada per mil, per culpa del noi xilè desmanyotat que se li havia assegut al cantó. Era ordinari, portava un *macuto* de cuir pudent i cada cinc minuts es girava per mirar-se-la de dalt baix. Com si ella fos l'única atracció. Ben mirat, potser sí que ho era. Els altres ocupants del compartiment —un alemany de més de trenta anys, un matrimoni de vells francesos i tres estudiants de Lleida— no oferien un interès especial.

La Sara havia aconseguit la plaça de la finestra i el xilè li ocupava el flanc dret. Al davant hi tenia l'home l'alemany que devia ser el primer que havia arribat al compartiment i, contra tot pronòstic, també havia estat el primer a decidir-se a parlar. (Ella havia intuït

que, el primer, seria el xilè). Per ser més exactes: l'alemany s'havia decidit a parlar però directament i únicament amb la Sara. Saltava a la vista que els altres viatgers li eren indiferents. Vestia d'una manera estranya, potser atemporal, potser una mica brut, potser era roba donada, i s'arrepapava a la seva butaca com un rajà. Quan havia començat a parlar-li, al cap de Sara havien saltat tots els senyals que l'alertaven contra els pesats. I encara més quan s'adonava que, a l'altre costat, el xilè estirava el coll en direcció a la conversa, com si hi volgués intervenir —o rivalitzar—. Per fortuna, amb l'alemany no van tenir manera d'entendre's, ni recorrent a paraules en anglès. Després que ella s'assenyalés el pit amb el palmell de la mà, tot repetint “Bar-ce-lo-na”, ell encara va mirar de comunicar-se traient una llibreta. Hi va escriure “*Ramblas*” i, a sota, va gargotejar una mena de ganivet o punyal per fer-se el graciós. Després va dir “*I*”, va escriure “*Hamburg*” i a continuació va dibuixar una pistola. Reia com si provés d'encomanar-li la hilaritat, però al mateix temps d'una manera continguda.

La Sara se'l mirava, contemplava la llibreta de l'alemany i asentia. L'expressió pretenia ser amable però, de ben segur, li sortia exasperada. Ell, arribats a aquest punt, dubtava si continuar, i quan la vella francesa hi va ficar cullerada, va acabar desistint per recloure's la resta del viatge en l'exili idiomàtic.

Per la seva part, la vella francesa era molt hipòcrita. Parlant en francès, es va interessar pel destí de la Sara i, a continuació, també ho va preguntar a la resta. Se'ls mirava sense parar de riure —una mena de riure entre amable i condescendent—. La Sara li responia, també en francès, que anava a París (de tots els allí presents, només el xilè i ella al final compartirien destí). Tant se val que la Sara fos l'única que mig l'entenia amb el francès d'anar a peu de l'institut, la vella immediatament es va posar a criticar-la. Pensava segurament

que la Sara no ho pescaria i, a les seves respostes, feia que no amb el cap. Després es tombava al marit i li feia escoltets que la Sara anava desxifrant: «Com se li acut, a aquesta, viatjar a França parlant tan malament el francès»... i coses semblants. En fi...

Entretant, com si haver d'aguantar tafaneries de vella no fos prou molest, al seu costat, el xilè es treia les sandàlies. La Sara de primer va procurar no fer-ne cas, ja en tenia prou d'esquivar la conversa de la vella hipòcrita, però de cop i volta va notar els peus del noi envaint-li el territori, cosa que l'obligava a arrupir els seus sota el seient. A la Sara sempre l'havien molestat, per un motiu que no sabia, els que es descalçaven en públic. Potser era que els trobava massa dropos, incorrectes o desaprensius. No ho sabia ben bé. I ara, a sobre, havia d'amagar els seus peuetes tímids per protegir-los dels altres peus, despulats i invasors.

—Perfecte! —va murmurar la Sara.

El xilè immediatament va girar el cap i se la va mirar, com il·lusionat i alhora sense atrevir-se a preguntar si és que estava parlant amb ell. Ella, anticipant-se a més preguntes de veïns de seient desconeguts, i també per palesar que l'ignorava i que no pensava atendre més converses, es va concentrar a regirar la bossa, gairebé ficant-hi el cap a dintre, fins que en va treure el paquet de tabac.

De fet, tota aquella primera part del trajecte, de Barcelona a Portbou, la Sara se la va passar sortint al passadís a fumar. Havia saltat del seient cada vegada que el xilè havia provat d'obrir una conversa. Però, malgrat tot, malgrat el conegut codi universal de donar carabasses, segons el qual qui surt disparat del compartiment, com si li hi anés la vida, cada cop que tu obres la boca, t'està dient clarament «deixa-ho estar, tio», ell no es va arribar a donar per assabentat en cap moment. El xilè havia anat insistint. Com a poc havia provat de fer-la xerrar quatre o cinc vegades, escardant el si-

lenci imposat, inserint-hi unes intrèpides falques d'autopresentació. S'havia presentat com Leónidas, Leo, de Xile, dos anys rodant sense companyia per Europa.

També havia fet alguna provatura amb forma de pregunta. *«Parece que nos dirigimos al mismo sitio»*. *«¿Tu primer viaje a París?»*. Com ja s'ha dit, el xilè en cap moment no en va treure resposta. En tot cas, no la resposta que ell es devia esperar. Només li regressaren uns quants monosíl·labs eixuts —«sí» o «no» i «hum»— perquè la Sara instantàniament feia un bot del seient, franquejava els peus nus xilens i sortia a fumar.

El xilè Leo només va afluir a l'assalt a la Sara quan els estudiants lleidatans van deixar de parlar entre ells i van integrar tot el compartiment en la seva tabola. Eren tres joves absolutament idèntics, ni guapos ni lletjos, texans i samarreta, tots de la conya, i viatjaven amb quatre amics més que ocupaven el compartiment del costat. A la Sara es pot dir que, a partir de cert moment, li havien començat a caure simpàtics, potser perquè, amb la gresca, desplaçaven l'atenció permanent i en exclusiva del xilè en la seva persona, cosa que agraïa profundament. El que es deia Jaume i semblava més criatura, es burlava del matrimoni francès adreçant-se'ls amb un batibull de paraules en diferents idiomes i una mena d'accent andalús adaptat a cada cas. El marit, com qui sent ploure, ni tan sols se'l mirava, però la dona va tornar a riure hipòcritament.

El Jaume es va girar cap a la Sara:

—Veus, ara aquesta dona riu, però no sap de què.

El fet que els vells no entenguessin un borrall del que deia, i encara menys el paio alemany, li va donar via lliure per preguntar en to bullangós si algú dels presents portava drogues o alcohol.

—No aguantaré tot aquest viatge sense fotre un trago! *¡Por dios, una cerveza... o una chispica de full!* —accent andalús—. No puc més! *¿Alguien lleva drogas? J'ai besoin... drugs.*

L'alemany feia una estona que dormitava amb el cap inclinat endavant, però la paraula *drugs* li va fer obrir els ulls. Ràpidament, els va tornar a aclucar i va espantellar-se encara més al seient. Però entremig del parpelleig, una llambregada involuntària, inevitablement sardònica, havia travessat el compartiment. L'alemany ni tan sols havia aixecat el cap i, tot i així, s'havia delatat. És a dir, s'hauria delatat si els altres haguessin sigut una mica més sagaços. La Sara se'n va adonar a l'acte: era un traficant. Un petit traficant, és clar. O potser només un consumidor; en aquest cas un consumidor experimentat i perseverant. Fos el que fos, s'hi jugava el coll, per la biografia d'aquell alemany havia corregut droga per donar i per vendre.

El Jaume de Lleida tot d'un plegat abandonava les peticions de droga i començava a clamar que es moria de gana. Fitava directament la vella francesa i amb el cap li assenyalava la Sara com si fos ella qui reclamava menjar. Ajuntava tots els capcirons de la mà dreta i se'ls duia a la boca oberta.

—*La faim a femme* —“La gana té dona”, li va repetir unes quantes vegades.

La vella va adoptar aquella rialleta falsa de «faig un gran esforç per entendre't, ets un imbècil, però tanmateix: té». I, de la bossa de pell marró que tenia a la falda, va sortir-ne una rajoleta de xocolata amb un farciment estrany, com de maduixa. La dona la va dividir en preses i la va distribuir per tot el compartiment com si fossin bombonets. (Només l'alemany va rebutjar l'ofertament, mostrant l'enorme palmell de la seva mà de drogata i sense acabar d'obrir els ulls.)

Els joves es llepaven els dits i reien. El xilè també. La vella dubtava si havia de riure o no. La Sara hauria rigut, però en aquell moment tornava a notar el peu nu del xilè a frec del seu i, a aquelles altures, sabia que qualsevol esforç per apartar-se'n era inútil. El malparit tenia les cames llargues i l'espai a terra era limitat. Després

d'acabar-se la xocolata, el malparit també va deixar caure una mà en la cuixa d'ella, fent-se el distret. Ella es va quedar rígida, se'l mirà d'esquitllada i va sentir una necessitat improrrogable i definitiva de punxar-lo, d'encetar hostilitats, de guanyar-se'n l'antipatia. Va estar a punt de dir-li que li feien pudor els peus —si més no, això no era cert— o alguna cosa semblant. Podia exigir-li que es calcés. «Per què?», preguntaria ell. «Perquè sí», podria respondre ella senzillament. Però, ben pensat, això implicaria rebaixar-se a una mena de conversa, ni que fos desagradable, que fins aleshores li havia negat. Es va, doncs, contenir. En comptes d'això, li va etzibar cop de colze per apartar-li la mà de la cuixa i després va tornar a fer cap al passadís. Un altre cigarro i avall.

El xilè aquesta vegada la va seguir. Va tancar la porta del compartiment al seu darrere i es va treure un paquet de Lucky Strike de la butxaca. Va sagnar el paquet fins que en va guaitar el filtre d'una cigarreta i li va oferir. La Sara va estar a punt d'acceptar. No era fàcil rebutjar un bon Lucky, però ella havia serrat la boca i s'havia girat d'esquena, encarada a l'horitzó que projectava la finestra. I ell que no se'n volia adonar. Era terrible. Terrible i increïble a més no poder. Havia sortit descalç i aquí el tenia, al darrere d'ella, escarrassant-se com una mala cosa. Ara provava de canviar de tàctica. Es mostrava loquaç, com si volgués imitar la conya dels lleidatans, segurament perquè havia vist que a ella li feien gràcia. No se'n sortia, és clar.

—*Al final, el chocolate de la señora en lugar drogas* —to tabolaire.

La Sara, ni mirar-se'l.

Ell, imitant els lleidatans:

—*La verdad es que ahora mismo no me vendria mal un porro* —adoptava el to dels lleidatans, però de seguida va afegir, per no causar mala impressió—, *solo un par de caladas* —era tan i tan desesperant que movia a la compassió.

No cal dir-ho, aquell va resultar un últim intent inútil per part del xilè. Ni així, abordant-la directament, la Sara es dignaria a respondre. És cert que ella va aprofitar aquell moment a fora el passadís, ara que el tenia dret al davant, per examinar-lo fugaçment. Primer, de mig cos en avall. Després va repassar-lo de mig cos en amunt. Era esprimatxat, força morè. Molt alt i una mica garrell. Naturalment, els llavis molsuts. Aquells trets indis haurien pogut resultar atractius en qualsevol altre paio. Llàstima.

Gairebé tres hores després, en el transbordament Portbou-Cerbère, el xilè l'havia seguit per la sendera fins al control de passaports. Com si donés per fet que viatjaven plegats. Però a la frontera la policia el va apartar per escorcollar-lo. I això que, a part del *macuto*, només portava una bossa de plàstic. Pobrissó. Llavors va ser quan la Sara se'n va esquitllar definitivament.

Quan la Sara va posar el peu a l'estrep del nou *train*, encara va mirar dues vegades a un cantó i a l'altre. No va veure cap pell d'indi ni cap *macuto* de cuir. A primera línia, només rostres pàl·lids. Barrejada entre la gernació, per fi havia aconseguit treure-se'l de sobre, gràcies a la policia diligent de la frontera i a la babel que envaïa l'andana.

TRAJECTE PORTBOU-PARÍS (CONTINUACIÓ)

—**L**a mare que el va matricular! —va deixar anar la Sara entre dents. El cop de sort d'arribar a l'últim vagó del *train de nuit* i trobar per fi el compartiment perfecte, desert, ideal per jaure, s'acabava de convertir en un cop de sort a la inversa o contracop de sort... En definitiva, la sort no era tal si venia acompanyada del xilè.

La Sara es va aturar un moment a la porta. Ara no sabia si l'habitable li interessava, amb aquell indi a dintre. Més tenint en compte que, a part d'ell, no hi havia ningú més, que ells dos en serien els únics ocupants. Va reflexionar. Li feien molt de mal les sabates, el fet de carregar la maleta, per lleugera que fos, calçant talons, l'estava mortificant. I no era gens probable que trobés més compartiments amb un espai com aquell, amb l'obsequi dels tres seients lliures arreglats i l'oportunitat —el fenomenal luxe— de fer el llarg trajecte nocturn mig estirada, potser clapant i tot. Per una altra part, si decidia quedar-se, el paio ho podia interpretar de manera equivocada. Potser, fins i tot, aquell ximple era capaç d'imaginar que ella l'havia estat buscant! Hauria d'executar doncs, i com a mínim, “dos actes de repulsió evidents” per descoratjar-lo. Quins? Ja li sortiria alguna cosa. El més important era que ho fes així que entrés. Que no li deixés temps per fer-se cap mena d'il·lusions.

Mentrestant el Leo l'observava —plantada, pensarosa, aguantant la porta oberta amb la seva mà fina i lànguida— amb certa desconfiança.

Tot just entrar, la Sara executaria el primer “acte de repulsió evident”. Va ser fàcil: va passar en silenci, va tancar la porta del compartiment, es va acomodar davant del Leo i es va limitar a no dir res, ni ase ni bèstia, com si no el conegués, com si ni tan sols el veiés. Ell es va regirar nerviós —potser decebut— a la seva butaca, però tampoc no va dir res.

La Sara, llavors, es va posar a mirar en direcció a la porta corredissa, intentant barrinar un segon “acte de repulsió evident”. Si el primer, per senzill, havia estat fàcil, ara no se’n sortia. No se li acudia res. Al mateix temps, el cos li demanava acabar d’abaixar els estors de la porta, per crear una barrera dissuasiva davant qualsevol viatger ressagat i intrús que pretengués ocupar allò que, aquella nit, seria el seu jaç. Però si abaixava els estors i cobria el vidre ¿això no seria interpretat per l’altre com tot el contrari a una “repulsió evident”? ¿No seria interpretat com la voluntat de crear un ambient íntim a compartir?

Se’n va estar de tocar els estors. I en els minuts següents —s’és vist que aquell dia estava de pega— dos alegres caparrons de diferent sexe guaitaven entre les sanefes dels vidres bisellats de la porta.

La parella va entrar demanant un permís que no se’ls podia negar i repartint somriures de bon rotllo. Devien rondar els vint-i-cinc, com el Leónidas, uns tres o quatre anys més grans que la Sara. Es van presentar. Eren argentins.

Com que ara mateix el Leo i la Sara ocupaven respectivament —i d’una manera ben estratègica— els seients del mig d’una i altra banda de l’habitacle, la parella es va veure obligada a seure separada, davant per davant. Van triar les places de la finestra, ell al costat de la Sara i ella al costat de l’altre, però també van ocupar els seients de l’altre extrem amb la part d’embalums que no havien pogut encabir als portaequipatges.

No va suposar cap sorpresa veure com aquells tres poca-soltes s'instal·laven immediatament en una conversa animada. Primer perquè es notava que el Leo es moria per xerrotejar amb qui fos, i segon, perquè era obvi que tenien moltes coses en comú, no tan sols la provenença geogràfica. Tots tres eren universitaris amb carreres a mig fer. Els argentins havien deixat penjada la carrera de Medicina per viatjar per Europa. I el xilè estudiava, o havia estudiat, enginyeria; la Sara no sabia dir quina, no va escoltar tant, no l'interessava. La Sara va tornar a activar l'atenció quan el noi argentí va explicar que a París pretenia guanyar-se la vida venent dibuixos i retratant turistes pels carrers de Montmartre. A instància del xilè —que havia començat a insistir i aquí se li notava la falsedat—, va mostrar uns carbonets i va repartir unes curioses targetes on es presentava jugant amb el seu nom d'una manera ben literària: “*La importancia de llamarse Néstor*”, hi ficava. I a sota una adreça de Buenos Aires. Després de repartir les targetes va caure en el fet que no havia presentat la xicota que l'acompanyava:

—*Ella es Renata* —va indicar assenyalant-la.

Com si fos obligat, el Néstor es va tombar per fer una llambregada ràpida a la Sara. Era l'única que encara no havia obert la boca. Cortesament li va demanar:

—¿*Y vos sos...*?

—Sara —va concedir ella.

A l'acte, la Renata va intervenir per continuar amb l'interrogatori. D'on era? De Barcelona, va respondre la Sara. I també era universitària? Estudiava Dret, sí, va aclarir de nou la jove barcelonina. No va explicar, perquè no calia, que a començament de curs s'havia posat a festejar amb un noi de la facultat, que abans de Nadal ell ja l'havia deixat tirada sense explicacions i que, a hores d'ara, ella continuava estant-ne enamorada. Tampoc va esmentar que, del disgust

segurament, havia acabat el curs empantanegada d'assignatures suspeses, ni que, amb tot i això, tenia la intenció de passar-se tot aquell mes de setembre a París, liquidant la possibilitat de presentar-se a cap recuperació. Si ho hagués esmentat, potser hauria hagut d'afegir que aquesta decisió l'abocava a la ignomínia (relativa) de repetir tercer curs, però, què vols, ella també tenia les seves vel·leïtats.

Sí que es va veure forçada a explicar als altres viatgers que anava a París invitada pel seu amic John, un anglès que fins fa uns mesos havia viscut a Barcelona. Els argentins van assentir amb el cap i, per la seva banda, van confessar que tant a Barcelona com a Florència, on havien passat una temporada, com ara a París, sempre s'havien hagut d'allotjar en cases de col·legues i coneguts. I que, de tant en tant, no havien tingut altre remei que agafar petites feines per tirar endavant. El xilè va aprofitar per exclamar-se, dient que a Europa ell també s'havia hagut de mantenir treballant. Va encreuar les llargues cames d'una manera efeminada que contrastava amb els seus texans espellifats i va començar a enumerar un seguit de feines mal pagades i, segons ell, horroroses.

—*¡Hasta recogiendo melocotones!* —va queixar-se, com si hagués estat víctima d'un oprobí. Afectava el victimisme vindicatiu de qui, essent estupend, no és reconegut com a tal per la resta de la humanitat. A aquelles altures, la Sara ja li havia agafat tota la mania que es pot albergar vers una altra persona.

«Ja m'hauria agradat veure't a tu a la fàbrica». La Sara, mentre escoltava els planys del xilè, no va poder evitar pensar en la feina que ella havia hagut d'agafar aquell estiu. La feina que havia abandonat tot just feia dos dies, sense donar explicacions. Perquè n'estava farta. Perquè havia perdut tot un estiu de la seva joventut allí enclaustrada. Però ara, amb aquest viatge, almenys salvaria el mes de setembre, fins que reprengué les classes a la universitat. Havia

plegat de la fàbrica sense preavis però sense remordiments, perquè no tenia contracte, treballava sense assegurar. A la fàbrica —de fet no era estrictament una fàbrica, sinó una pastisseria industrial que principalment es dedicava a produir magdalenes— tan sols asseguraven els treballadors fixos. A la resta els mig asseguraven. I els que contractaven de reforç, com ara ella, per substituir el personal de vacances, treballaven en precari i per un sou que era poca cosa més que donar-los les gràcies. Mentre el xilè es lamentava de les seves precioses mans fetes malbé fent de temporer a pagès, la Sara es va imaginar a si mateixa collint préssecs, una ocupació tan terrible segons aquell cap de ruc. Treballar al camp, aire lliure, amb l'horari, si més no, limitat per les hores de sol. Res comparable a llevar-se a les cinc, negra nit, per tancar-se en una fàbrica i estar-se de sis a tres col·locant caps de cartró, amb blonda de paper o sense, en una monòtona cinta transportadora. I tot això sabent que mentrestant el teu exnòvio de la facultat passa les vacances en un càmping de la Costa Brava, segurament lligant com un descosit amb unes nòrdiques més roges que un perdigot.

La fàbrica. Nou hores seguides de dilluns a dissabte. Sense comptar les habituals hores extres, que l'únic que tenien de bo no era que es paguessin més cares —allí les pagaven al mateix preu que l'hora ordinària— sinó que coincidia amb els treballadors del torn de tarda. I, per algun motiu misteriós, els de tarda eren més joves i enrotllats que els del matí. L'únic tio enrotllat al torn de matí era el Manuel, un quinquí del Bon Pastor, molt analfabet però molt boig i que estava molt bo. El Manuel recorria la nau de la fàbrica conduint un toro a tota hòstia, cosa que li conferia un halo de tio tremendo. Ella s'hi havia morrejat unes quantes vegades, d'amagat, a la cambra frigorífica de la rebosteria fina, perquè era un paio que et feia petar de riure amb sortides eixelebrades

i mil bestieses, i perquè de tant en tant la convidava a fumar-se un porro.

En les circumstàncies que la Sara havia abandonat la feina, d'un dia per l'altre, no havia pogut acomiadar-se del Manuel. Aquesta última setmana havia treballat de dilluns a dijous. Divendres ja no es va presentar a treballar. I ja està. Ara la teníem aquí, compartint l'habitacle d'un comboi francès amb aquests tres sud-americans.

De seguida va caure que en realitat, no, això no era tot: ahir disabte encara havia tornat a l'empresa. Hi havia anat per reclamar els quatre dies de feina que li devien d'aquella setmana. La Sara es va reacomodar a la butaca del tren, una mica nerviosa, en recordar-ho. S'havia plantat directament a les oficines, expressament per cobrar. Sense intenció d'acomiar-se de ningú, ni del Manuel ni dels altres treballadors... En fi, deixem-ho estar. Avui al matí, en un rampell, havia decidit d'acceptar la invitació perpètua i infatigable del seu amic John. I ja és dalt d'aquest tren. Direcció: París.

La conversa, en el compartiment, no s'havia aturat en cap moment. La xerrameca continuava. La Sara, absorta repassant mentalment els últims dies a la fàbrica, tot just hi havia intervingut. Això sí, havia assentit amb el cap de tant en tant, per fer veure que seguia el fil. Finalment, va fer un esforç per prendre consciència del present i va fixar l'atenció en els seus companys de viatge.

A la Renata se la veia bon jan, d'aquelles noies que porten sandàlies de tio. Era prima però de constitució atlètica, i molt alta, gairebé tan alta com els dos nois. Xerrava molt, era qui més xerrava de tots, fent-se l'enraonada, i semblava una mica pagadeta de si mateixa. El Néstor, el xicot, no tenia res d'especial, tret de dues úniques coses: duia una samarreta arrapada d'una blancor increïble i li recordava vagament al seu exnòvio Roger.

Els tres americans tenien temes en comú, en aquell moment en tractaven un de desconcertant: els insectes verinosos. Es veu que a Amèrica t'hi pots trobar insectes encara més verinosos que les serps. La Renata parlava, en concret, d'un insecte allotjat en els arbres que et salta al clatell i ja no se't desenganxa fins que t'ha xuclat la vida. Després es va posar a explicar amb molt d'entusiasme tot d'experiències espàntiques protagonitzades per bestioles invertebrades i va arribar un punt que tota la conversa l'acaparava ella. Es pot dir que només parlava la Renata. El xilè de tant en tant obria la boca per replicar, però li era impossible trobar un forat.

Es van passar ben bé cinquanta quilòmetres amb els insectes amunt i avall, però va arribar un punt que el tema no els donava més de si. Al defora es començava a fer fosc i es van trobar de cop parlant de política, que és el tema més sofert de tots. La política —de taverna— és el comodí quan t'entusiasma xerrotejar però no saps de què.

Eren anti-ianquis, naturalment. Els argentins, per cert, havien vingut a Europa «a trobar la mare de tots els moviments progressistes, de totes les manifestacions de pacifisme, de tot allò que manté el món rodó». No havien trobat res d'això sinó:

—*Un bruto aburrimiento metido en la gente y una apatía total* —va apuntar el Néstor.

A Sud-amèrica, el sistema t'intenta dominar d'una manera diferent, més rudimentària.

—*Y nosotros lo sabemos. Nos damos cuenta.* —va continuar el Néstor.

—*Lo conocemos. Conocemos al sistema y sabemos contra qué luchar* —va refermar la Renata.

En els quilòmetres següents, la noia argentina es va dedicar a dissertar sobre Europa advertint que:

—*Aquí el sistema tiene un engranaje mucho más sofisticado que hace que la gente, o se encuentre bien, o pase de todo...*

La Sara va estar a punt de respondre-li «però si un es troba bé, doncs ja està bé; no hi veig motiu de lluita, a no tenir queixa». Però va intuir que l'altra no s'ho agafaria bé. A més potser quedaria com una tòtila. No estava preparada per rebatre aquells tres i en aquell moment qui parlava era el noi argentí i ara li va semblar que ell tenia raó. De fet, depenia de qui manifestés l'opinió, més que no pas de l'opinió en si mateixa, que la Sara hi estava d'acord o no. El Néstor, el que afirmava era que:

—*No hay tiranía peor que la que se presenta como inmaculada democracia, la que se enmascara en una escrupulosa defensa de la libertad.*

«Coi, aquest sí que parla bé». La Sara l'aplaudí mentalment.

—*Y qué querés que os diga: en Europa también veo gente durmiendo en la calle.*

«Tens raó, noi!»

Passats uns quilòmetres, la Renata va arrabassar la paraula al seu xicot i va entrar en una verbositat vaga i abstracta, intel·ligible per a la Sara. La Renata xerrava i xerrava. La Sara ja no entenia res i ho va atribuir a la fatiga. El *surmenage* dels dos últims dies, les hores de tren, les sabatetes de taló, *allò* de la fàbrica. En fi, tot *allò*. Va mirar pel finestral, s'havia fet de nit. Una calima acústica de plom s'apoderava de tot l'habitable. Els ulls de la Sara s'endormiscaven sumits en la xerrameca de la noia argentina i tota aquella repetició insuportable del pronom *vos*. Anhelava una mica de silenci. Necessitava dormir.

Tot d'una l'argentina va interrompre el rotllo que havia estat descarregant, de temàtica abstracta i general i, amb una veu més aguda, va fer un requeriment ben concret al seu xicot:

—*Pasame los cubanitos, Nono.*

El noi va somriure. Com que tenia la Sara al costat, ocupant la plaça del mig, va haver d'estirar el braç davant d'ella per abastar els seus fardells a l'altre seient. Amb el colze li va fregar lleugerament el pit, segons semblava sense adonar-se'n, i tot seguit va treure una capseta de neules d'una bossa de plàstic. Va convidar tothom i les neules van anar passant d'una mà a l'altra. Quan la Sara es va entre-girar per tornar-li les romanalles de la capsa, s'hi va tornar a fixar. El tio que li acabava de fregar un pit. En aquest moment, l'argentí li parava la mà i ella hi deixava caure les restes dels *cubanitos*, i després alçava la vista i topava amb una rialla que a ella li va semblar idèntica a la del seu ex Roger i que, al mateix temps, li recordava l'expressió tabolaire del Manuel de la fàbrica. Efectivament, aquest Néstor era una mena d'exnòvio mancat de circumspicció i amb un punt taram-bana afegit. I això era molt.

La Sara s'hi va tornar a fixar i va examinar la conversa d'adés. Havia deduït que, igual que el xilè, els argentins, teòricament estudiants, eren fora del seu país per motius diguem-ne polític-romàn-tics. No exactament per un motiu concret, encara menys perquè fossin perseguits, simplement per la repressió general que s'hi vivia. Amb tot, en un moment donat, la parella s'havia mostrat esperançada amb el flamant president Alfonsín i l'albada d'un nou règim a l'Argentina .

—*Argentina era un culo* —la Renata reprenia la matracca. La boca ara li disparava paraules com *culo*, *cagar* i *buevo* entre engrunes de neu-la i capellans. El sucre la devia haver carregat encara de més energia per continuar pontificant.

«Tornem-hi?», la Sara va sospirar profundament. Farta de lliçons polítiques i d'històries d'ultramar, va saltar del seient i va sortir al passadís a fumar. Era evident que en aquell viatge no tenia la sort de cara. Per culpa dels nous passatgers, acabaria dormint

amb l'esquena recta al seient. Encara que potser podria provar de deixar-se caure en l'equipatge que els argentins havien deixat a l'altre seient, com si fos un coixí. Això en el millor dels casos, si és que aquella plasta de la Renata decidia callar i ella aconseguia aclucar els ulls, cosa que dubtava. Encara bo que anava asseguda en direcció a la marxa i que al cantó hi tenia el tal Néstor argentí, el contrapunt a la presència desagradable del xilè del davant. Ara, a més, la Sara ja havia decidit que el Néstor no tan sols hi tenia una retirada, sinó que era idèntic físicament al seu exnòvio. La fessomia, els cabells, el coll estirant endavant com si no pogués sostenir el pes de les espatlles. La diferència era que el Roger gastava aquell posat de perpètua impaciència i era un cregut i un malcarat. I, en canvi, el Néstor s'afartava de neules, mostrava una actitud despreocupada. I feia coses com fregar pits amb el colze. La Sara va tornar a pensar en aquest punt tarambana que endevinava en el Néstor. Sense voler-ho, aquest pensament va acabar en el quinquí Manuel, que compartia descaradura amb el noi argentí: però en aquest ara no hi volia pensar!

Va acabar de tancar la porta corredissa i va resignar-se a la llum esmorteïda del passadís del vagó. Al cap d'uns minuts sentia una estranya alegria en veure que el Néstor la seguia, escapant com ella del compartiment. L'argentí li va dedicar una rialleta breu, va fixar la vista un moment en l'horitzó negrós i després li va demanar tabac. La Sara va obrir el puny per mostrar-li el paquet de *Lola* fet un bolic. Amb l'altra mà va alçar la cigarreta que fumava i es va disculpar.

—*Este era el último.*

Però volia caure-li bé, així és que de seguida va afegir:

—*Si quieres entro a buscar otro paquete. Llevo un cartón en la maleta.*

—*No, no: compartimos* —va respondre ell.

Aquella resposta, el *compartimos* pronunciat amb una mena de confiança o proximitat o familiaritat, va provocar un expansiu benestar en la Sara. Un benestar despreocupat, purament físic. El *compartimos* li acaronava l'orella, era una carícia encara més sensual que la fregada d'adés en el pit. Retopava en la seva pell decidida.

El noi es va apartar del front un floc de cabells rossos —el color del sol, com l'ex Roger—. Li va arrabassar el cigarro de la mà i va fer dues pipades ràpides, intenses. Feia l'efecte que n'obtenia un gran plaer, confirmant que era un home capaç de gaudir intensament dels petits gustos de la vida. En resum, era un tio molt excitant.

La Sara de nou va parar esment en la seva samarreta i va recordar l'expressió “blanc nuclear”. Després es va arronsar d'espatlles referint-se al *Lola*:

—*Es malísimo, ya lo sé. Pero es el rubio más barato que puedes encontrar en España.*

En comptes de respondre, ell va tornar a somriure i li va passar la cigarreta. En aproximar-se-la als llavis, la Sara va pensar que, una mica, era com si el besés. Va pipar, mirant fixament la boca del noi, imaginant que li xuclava. Llavors va veure com ell feia una pas i, estirant més el coll endavant, atansava el seu cap al d'ella. Tant que li notava l'alè càlid. El noi actuava com si volgués reduir la distància. Va permetre que ella fes dues pipades més. A continuació, li va cloure la mà amb el puny i, amb l'altra mà, li va tornar a prendre la cigarreta. Va aspirar el fum amb delit durant una estona sense deixar-li anar la mà. Després, ell mateix va retornar la cigarreta directament als llavis de la Sara.

Després d'unes quantes pipades, la Sara va agitar la cigarreta enlaire: gairebé s'havia consumit. Van començar a riure tots dos sense solta. Després fingien, en un joc compartit, que l'única cosa que comptava era aprofitar-la al màxim, evitar malbaratar-ne les

romanalles. Van començar a passar-se la cigarreta l'un a l'altre com bojos, amb desfici, com si fos la ràpida escena d'una pel·lícula de cine mut.

En acabat, van tornar al compartiment contenint el riure. Allí es van trobar que la conversa s'havia apagat. Potser l'absència dels dos fumadors hi tenia alguna cosa a veure. La Renata estava escrivint en un quadernet verd i el xilè havia aprofitat per canviar-se de seient; ara ocupava la plaça del Néstor.

En resposta al breu desconcert que havia mostrat el Néstor, el xilè li va assenyalar amb una caparrada deferent el lloc que li oferia a canvi, al costat de la Renata. Així les coses, a partir d'aquell moment, la Sara viatjaria amb el Néstor assegut al davant i, de nou, amb el coi de xilè enganxat al costat.

Segurament, la nova manera de distribuir-se, tindria a veure amb el que vindria després.

Mentre provava de reiniciar la conversa, el xilè, escarxofat, envaint de nou l'espai de la Sara amb les cames, es va tornar a descalçar. Tal com havia fet a l'altre tren. Per a la Sara era com si haguessin passat, no hores, sinó anys, des d'aleshores, però de seguida va recordar amb desgrat aquella situació. A l'acte —es veu que no podien ser menys o potser era una moda americana—, la parella d'argentins el va copiar. Les sandàlies polsegoses —les del xilè eren estranyes, a mig camí entre la sabata i l'espardenya— es van amuntegar als peus de la Sara que, dissimuladament i amb certa angúnia, les va anar apartant amb la punta de les seves sabatetes discrepants.

Quan ja passava gairebé una hora de mitjanit, el cansament dels viatgers va semblar que ¡per fi! extingia la conversa. Tots començaven a mostrar-se vençuts per una son unísona. La Sara confiava que de seguida algú tancaria el llum, però la cansosa Renata encara obria de tant en tant quadernet verd que tenia a la falda per escriu-

re-hi alguna cosa. El Néstor se la mirava sense dir res i finalment, en comptes de comminar-la a guardar el maleït quadernet, com si es veiés obligat a imitar-la, també en va treure un del seu equipatge. Junt amb el quadern, va agafar un llibre que va obrir a l'atzar. El llibre era gruixut, estava molt rebregat, la coberta tova gairebé caragolada. El xilè de seguida va observar que el tenia ple d'anotacions i immediatament li va demanar pel títol.

—*Rayuela. Cortázar.*

La Renata va assentir a la resposta del Néstor i va fer una rialleta difícil de classificar. Es podria dir que era una rialleta manyaga, però sens dubte també era indulgent, carregada de paciència. Va ser ella mateixa qui va revelar que el llibre era una de les raons d'aquell viatge, tot i que immediatament va rectificar. Bé, no era ben bé així. El cert era que tots dos tenien decidit viatjar a Europa abans de conèixer l'existència del llibre. La Renata va fitar un moment el Néstor i li va dedicar una altra rialleta benèvola. En qualsevol cas, va afegir dirigint-se al xilè i a la Sara, la ciutat de París havia esdevingut una estranya obsessió per al Néstor després de llegir *Rayuela*.

El Néstor va passar l'exemplar al xilè. Reia i remenava el cap, per palesar que la Renata exagerava. Com dient no fotem, jo no soc tan extremat com tot això. La idea de descobrir una ciutat a causa d'un llibre era poc més que una mena de joc, mig de broma i mig de veres.

Entremig, la Renata anava intercalant:

—*París es la Meca. ¿No es cierto, Nono?*

Ell es girava cap a la seva xicota i assentia. Després reüllava la Sara un instant. El xilè anava fullejant l'exemplar de *Rayuela*, més interessat en les acotacions del Néstor que en el text. De tant en tant afirmava silenciosament, amb ostentosos cops de cap: es volia fer el saberut. La Sara, que no volia ser menys, va assenyalar el quadern

(atès que, del llibre, se n'havia apropiat el xilè) i va preguntar si era un quadern molt íntim o un diari.

El Néstor no va dubtar a respondre «no». Al contrari, se li van il·luminar els ulls, semblava que l'interès de la Sara pel quadern li hagués fet il·lusió. De seguida li ho va oferir perquè també hi fes un cop d'ull.

No era cap diari. Era més aviat una llista d'encàrrecs. A les primeres pàgines enumerava indrets: *Rue de la Seine*, *Quai de Conti*, *Pont des Arts* (*el puente de la Maga*), *Rue des Lombards* (*cafecito*), etcètera. El Néstor va esperar que ella aixequés la vista per explicar-li que eren els llocs de París on transcorria la novel·la i que ell pretenia conèixer. El protagonista de *Rayuela*, un tal Horacio Oliveira, també esmentava una sèrie d'autors. El Néstor els duia anotats a les pàgines següents del quadern perquè pensava llegir-los així que en tingués oportunitat: Baudelaire, Mauriac, Roberto Arlt... Alguns, tanmateix, ell ja els coneixia (el Néstor ho va deixar caure sense voler semblar pretensions): Dylan Thomas, Edgar Poe.

La Sara li va tornar el quadern, dibuixant un *uf* admiratiu amb ells llavis i afectant gravetat per tal de no semblar menys saberuda que el xilè: era fonamental que no es notés que no havia llegit cap d'aquells autors i que, de la majoria, ni tan sols n'havia sentit a parlar.

Quan el Néstor va desar el quadern, aleshores sí, tots van convenir a quedar-se a les fosques per mirar de descansar.

L'obscuritat, però, no era completa en el compartiment. Els estors de la porta deixaven filtrar la claror del passadís. Llums nocturnes escometien de manera intermitent a través del finestral. La Sara de seguida va començar a sentir-se incòmoda. La penombra l'enfrontava a una incomoditat estranya, psicològica més que física. Era una mena d'irritació. Era l'enveja del reprimít. Els altres s'ha-

vien aclofat als seus seients, s'havien descalçat, sense importar-los mostrar peus ridículs, unglots i ulls de poll. La Renata deixava caure el cap, indolent, sobre una samarreta doblegada contra el vidre del finestral. El xilè, al costat de la Sara, eixarrancat a més no poder. En canvi ella, asseguda rígida i melindrosa, com una senyoreta institutriu del segle divuit. «No et fot!». A ella també li venia de gust alliberar-se!

I això faria. Per començar es desempallegaria de les sabates i, després, d'allò que fos menester. Ho desitjava. Devien ser la dues de la matinada, va calcular la Sara, o potser més tard i tot. D'acord, ella reprovava la gent que es descalçava a la mínima, però s'havia de tenir en compte que aquella nit era una excepció. Interiorment es va excusar a si mateixa: era la primera vegada a la vida que feia nit en aquelles condicions, vestida, sense poder-se estirar. Feia massa hores que duia els peus empresonats en les absurdes sabatetes de taló —«Qui és la nècia que surt de viatge amb talons?»—, se n'hauria fumut sa germana si l'hagués vist— i ja feia estona que li feien mal. És més, segurament a hores d'ara tenia la circulació sanguínia poc o molt afectada. I tampoc calia exagerar fins aquell punt. Diguem-ne que es tractava d'una qüestió de salut.

Quedar-se amb els peus despullats, com uns intrusos, com uns exhibicionistes, li va proporcionar un plaer transgressor. Per un motiu inconcret, va sentir la necessitat de mirar el Néstor, de sotjar-lo. El tenia davant, descansava amb els ulls closos, potser somiava amb la conya de compartir cigarreta a càmera ràpida de feia una estona. Ella mateixa va tancar els ulls per provar de dormir, però amb prou feines va aguantar cinc minuts. Sense poder jaure, amb els peus nus enmig d'una orgia de peus estrangers, no podria de cap manera agafar el son. Va entreobrir els ulls, va copsar uns rajos de lluna que assaltaven momentàniament el vagó i va sentir com li il·l-

uminaven màgicament el rostre. Llavors va aixecar la vista i va atrapar el Néstor: la fitava sense parpellejar, fixament. En la penombra, aleshores sí, definitivament: era clavat al Roger, el xicot que ella tant havia estimat —i potser encara estimava.

El Néstor —segurament conscient de la mirada amb què l'estava penetrat, segurament per compensar— li va dedicar una rialleta suau i conformada, com dient «ja veus, jo tampoc puc dormir».

La rialleta del Néstor no venia a dir gran cosa més. Tot i així, en aquell moment, pel seu compte i risc, la Sara s'hi va llençar. Sense una provocació prèvia, només a causa de la rialleta, o potser de la mirada fixa amb què l'havia caçat. Seguint un impuls, de manera irreflexiva. Amb la punta del peu, només amb la punta, va fregar el peu del noi argentí. Ell de cap manera es va sorprendre. Encara és més, era com si ho esperés. Per tant, li va seguir el joc immediatament. Durant una estona, els peus es van mesclar en una escaramussa sensual.

Tot d'un plegat, a poc a poc però amb determinació, el peu del Néstor va començar a reptar per les cames de la Sara, per sota de les faldilles amples de gasa. La planta no era del tot suau, ella va imaginar que sovint caminava descalç. No era una cosa que importés ja que era la situació, l'atac indiscriminat a les seves cuixes, allò era el que comptava.

La Sara acabava de descobrir un plaer intens, una connexió eròtica que mai no hauria imaginat entre la part interna de les cuixes i el centre essencial del seu cos. Les va tancar, empresonant el peu del Néstor. En resposta, ell va alliberar el peu com si abordés l'atac i li va clavar directe a l'entreuix. Ella va mantenir les cames fermament tancades sense donar-li treva.

El tren va travessar una estació secundària gairebé sense disminuir la velocitat. La llum fantasmal d'aquella estació els va enxam-

par. La Renata es va regirar en el seu seient fent una mena de gruny, la samarreta que li feia de coixí li va lliscar cap a l'espatlla, i el Néstor va somriure i va regressar el peu a terra, com si deixés caure un pes mort. La Sara va tombar el cap sense acabar de comprendre la imatge fugaç d'un edifici adormit que el tren ja havia deixat enrere. No podia més. Una rampa violenta al sexe i, tot seguit, la necessitat improrrogable de fer l'amor.

Amb una urgència brusca, va agafar la bossa i va sortir propel·lida del compartiment.

Ell la va seguir fins als lavabos del vagó.

